

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Κωνσταντινουπόλει Γρόδια 40

(Ταχυδρομικῶς) » 34 ἢ γράγκα χρυσῶ 12

Τιμὴ τοῦ φέλλου » 1

Ἐπειδὴ ἡ ἐκδοδὶς ἄρχεται ὀριστικῶς τὸ Σάββατον 3/15 Φεβρουαρίου παρακαλοῦνται οἱ κάτοχοι ἀγγελιῶν νὰ ἐπιστρέψωσι τοὺς καταλόγους τῶν συνδρομητῶν ὅσον οἶόν τε τάχιον εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς **Φιλολογικῆς Ἠχοῦς**, ὁδὸς Χαρατσί, ἀριθ. 12. Γαλατῆ.

Ὡς μυθιστόρημα ἐπροτιμήσαμεν νὰ συνεχίσωμεν τὴν «**Καρδίαν σκεπτικιστοῦ**» τὸ λεπτότατον καὶ πλῆρες παρθενικοῦ ἀρώματος ἔργον τοῦ *H. Ardel* τὸ ὁποῖον ἔμεινεν ἀτελειώτον κατὰ τὴν **Α'** περίοδον τῆς **Ἠχοῦς**. Δι' ὃ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

τοὺς προσπληρῶνοντας μέχρι τέλους Φεβρουαρίου τὴν ἐτησίαν των συνδρομὴν παρέχονται δωρεὰν τὰ 13 διπλᾶ (208 σελίδες) φυλλάδια τῆς **Α'** περιόδου τῆς «**Φιλολογικῆς Ἠχοῦς**», δηλαδὴ ὀγκώδους τόμος μὲ ἑκτακτον ποικίλιαν περιεχομένων. Εἰς τοὺς κατὰ φυλλάδιον ἀγοραστὰς δίδεται ἀντὶ 3 γροσίων τὸ εἰς τὰ προηγούμενα φυλλάδια ἐκδοθὲν μυθιστόρημα ἀνατυπούμενον εἰς μινρὸν σχῆμα, ἢ ἀντὶ 15 γροσίων τὰ 13 φυλλάδια τῆς **Α'** περιόδου.

Εἰς δὲ τοὺς προσπληρώσαντας τὴν ἐτησίαν αὐτῶν συνδρομὴν τῆς **α'** περιόδου τὸ φύλλον παρέχεται δωρεὰν μέχρι τοῦ τέλους τοῦ **α'** ἔτους τῆς **Β'** περιόδου.

ΑΠΟΓΕΜΑΤΙΑΝΗ

Ὁ σεβαστὸς παρκαφέντης μου, ὁ ἀθάνατος Δὸν Κισότος, ἀνέθεσε σ' ἐμένα τὸν ταπεινὸ δούλό του νὰ γράφω καὶ ἐν Σάββατο γιὰ τὴν **Ἠχῶ**, ὅσα βλέπουμε ὅλη τὴν ἐβδομάδα.

Μὰ τώρα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μοῦ εἶπε—Σάνκο, γύρισε τὴν παντοδύναμη ματιὰ σου καὶ ἰδὲ, τί ἔκαμν ὅλο τὸ ἐνεγνῆντα πέντε, ὅσοι βαστοῦν πέννα στὰ χέρια τους.

Ἄχ! ἐντολὴ μεγάλη, μὰ σεβαστὴ. Τί νὰ σᾶς πῶ, καλλιτέρα εἶχα νὰ μὲ ζαναστείλῃ εἰς ἀναζήτησιν τῆς Δουλοσινέ του. Ξεύρετε γιατί; γιατί ὅποιος ἐπιχειρήσῃ νὰ γράψῃ γιὰ τὸ βαρὺ αὐτὸ θέμα, θὰ μοιάζῃ ἢ μελέτῃ του μὲ ληξιαρχικὸ βιβλίον.

Ναί, πέθανε ἡ «**Ἑστία**» ποῦ ὅποιος ἔρριχτε μὴ ματιὰ στὲς σελίδες της, «ἤξευρε πόσοι ἔγραψαν καὶ πῶς ἔγραψαν», ὅπως ἔγραφε μὴ φορὰ ὁ κ. Γρυπάρης. Ἡ «**Ἑστία**» ποῦ ὡς τὴν τελευταίαν στιγμὴ της, δὲν παρεστράφηκε ἀπ' τὸ μεγάλο τὸ ἀθάνατο πρόγραμμά της. Ὅλους μᾶς ἐπύκρνε ὁ θάνατός της, μὰ πόσο νὰ ἐπύκρνε ἐκεῖνον ποῦ στὰ χέρια του ξεψύχησε, ἐνῶ ὁ ἴδιος, μὴ πέννα φτερωτὴ, καλαισθησί

ἄρταστη, καλλιτέχνης ἀληθινός, ποῦ στὴν ἱστορίᾳ τῆς φιλολογίας μᾶς κατέχει θέσι ζηλευτῆ, δὲν ἐμπόρεσε, ἄχ! δὲν ἐμπόρεσε νὰ βρῇ ἀθάνατο νερὸ καὶ νὰ τὴ σώσῃ.

Πέθανε ἡ «**Ἑστία**» καὶ τὴν ἔκλαυσαν ὅλοι. Πέθανε ὁ Παρνασσὸς ποῦ τὸν ἐξέδιδεν ὁ Μπάμπης Ἀνίνος καὶ ὁ δικὸς μᾶς ὁ Σχαρτσίδης. Καὶ τὸ σοβαρὸ καὶ αὐστηρὸ «**Παρνασσὸς**» τὸν λυπήθησαν πολλοί.

Τώρα γεννήθησαν δὴ τρία ἄλλα περιοδικὰ, ποῦ τὴν πρώτη θέσι κατέχουν τὰ «**Ὀλύμπια**» τοῦ κ. Ἀνίνου.

Ὁ Θεὸς νὰ τὰ πολυετῇ.

Σωστὸ ληξιαρχικὸ, τί λέτε;

Ἡ «ἐφημερίδα τῶν κυριῶν» στὰ ἀβρὰ καὶ παντοδύναμη χειράκι τῆς διευθυντρίας της, ἐξακολουθεῖ τὸ δρόμο της, χωρὶς νὰ σκοντάψῃ. Ἀστραποβολοῦν μέσα στὶς δίπλες της σὰν κρύσταλλα, τὰ ἄρθρα τὰ ἀνυπόγραφα καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ὑπογραμμένα σπινθηροβολοῦν κ' ἐκεῖνα.

Μὰ μὴ σπουδαία καὶ χαροποιὰ εἶδῃσι ποῦ θὰ μεταδώσω εἶναι ὅτι ἡ ἐφημερίδα στὴν Ἀθήνα κατὰλαβε τὸν προορισμὸ της.

Ἡ «ἐφημερίδα» τώρα ἐκεῖ κάτω, δὲν πληροφορεῖ μόνον πόσοι ἄγριοι καὶ πολιτισμένοι σκοτώνονται, ὅλη μέρα, οὔτε τὸ κόμμα τὴν σκοτίζει ὅπως διόλου.

Μέσα στὶς δίπλες τῆς, βρίσκει κανεὶς ωραιότατα διηγηματικάκι καὶ ἄρθρα ἐμπνευσμένα, ποὺ ὅποιοι δώσῃ τὴ δεκάρα τοῦ καταλαβαίνει ὅτι ἔχουμε καὶ μεῖς φιλολογία καὶ στὴ ζυγαρὰ τῆς καλαισησίας τοῦ ζυγίζει τὴ φιλολογικὴ ἀξία τοῦ καθενὸς καὶ βρίσκει πῶς μερικὰ εἶναι χρυσάφι ἀνόθευτο.

Ἡ ἐφημερίδα, ἡ καθημερινὴ σύντροφος τοῦ ἀγράμματος καὶ τοῦ γραμματισμένου, ἀλήθεια τέτοια πρέπει νὰ παρουσιάζεται καλοντυμένη.

Αὐτὰ κατ' ἐντολὴν τοῦ κυρίου μου. Χωρὶς τὴν ἄδειά του, θὰ γράψω δὴ λόγια γιὰ τὸν χορὸ τοῦ Φαναριοῦ. Εὐπρέπεια καὶ τάξις μεγάλη, σάλα καλοντυμένη καὶ ἡ κυρία Σούρλα χαριτωμένη καὶ μὲ γλυκὸ χαμόγελο, μαζὶ μὲ τίς ἄλλαις κυρίαίς, ποὺ διέκριναν ἀνάμεσά τους τὴν κυρία Ζ. Νικολαίδου, ἔκαμν πιστεύω θαύματα ἐπιτυχία στὸ λαχεῖο, δηλ. κατώρθωσαν νὰ ἐξαφανισθοῦν ὅλα τὰ ἀντικείμενα.

Σάνκο Πάνσας.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Παρισινὸς δημοσιογράφος ἐζήτησε τὴν γνώμην τινῶν ἐκ τῶν γνωστοτέρων συμπατριωτῶν τοῦ συγγραφέων, ὅσον ἀφορᾷ τὴν καὺσιν ἢ τὴν ταφήν τῶν νεκρῶν, ζήτημα τὸ ὅποιον, ὡς γνωστόν, τόσον πολὺ συνετάραξε τοὺς κληρικοὺς καὶ ἀντικληρικοὺς.

«Καὺσις ἢ ταφή, τῷ ἀπαντᾷ ὁ Alphonse Daudet ἀμφοτέρω μοὶ φαίνονται ἐξ ἴσου δυσάρεστα»—

Νομίζω ὅτι διὰ τοὺς πλείστους ἡ γνώμη αὕτη εἶναι ἡ ὀρθότερα καὶ οἱ πλείστοι αἰσθάνονται μετ' αὐτοῦ τὸ ρίγος, τὸ ὅποιον ἀποπνέουν αἱ φράσεις τοῦ.

Ὁ Sardou κυρτᾷ σθεταὺς ὑπὲρ τῆς καὺσεως.

Ὁ ποιητὴς Armand Silvestre λέγει :

«Νεφύδριον καπνοῦ, ἡ γλῶττα καλύπτουσα μνημῆα, ἰδοὺ μεταξὺ τίνων περιορίζεται ἡ ἐκλογή μας. Ἐγὼ προτιμῶ τὴν γῆν, ὅπου φύονται ἄνθη διὰ τοὺς ἐραστάς, ἀντὶ τοῦ ἀπείρου, ὅπου καὶ αὐτὰ ἴσως τὰ ἄστροα οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἔσχατον ψεῦδος...»

Τελευταῖος ὁ Emile Zola ἀναφωνεῖ :

«Ἀλλὰ μοῦ ζητεῖς ἄρθρον ἐκ τῆς διαθήκης μου, ἀγαπητέ συνάδελφε ! Ἡ καὺσις εἶναι ἴσως πρακτικώτερα. Νομίζω ὅτι πολὺ ἀργὰ θὰ καθιερωθῇ τὸ ἔθιμον τοῦτο ὡς προσβάλλον, ἀγνωστὸν, πεπλανημένην ἰδέαν τὴν ὁποίαν σχηματίζομεν περὶ τῆς ὀφειλομένης εἰς τοὺς νεκροὺς τρυφερότητος.

Ἐγὼ οὐδέποτε τὸ ἐσυλλογίσθην περὶ ἐμοῦ καὶ νομίζω ὅτι τὸ καλῦτερον εἶναι νὰ ἀφίωμεν τὴν φροντίδα τῆς ἀποφάσεως ταύτης εἰς τοὺς μένοντας καὶ ἀγαπῶντας ἡμᾶς. Ἐκεῖνοι μόνον εἰμποροῦν νὰ δυσαρעστηθοῦν, ἢ νὰ εὐχαριστηθοῦν ἐκ τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἐτέρου τρόπου. Τὸ βέβαιον ἄλλως τε εἶναι ὅτι ἀρκετὰ βασανίζομεθα μὲ τὸ σῶμα μας ἐνὸς ζῶμεν. ὥστε

ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ἀφίωμεν εἰς τοὺς ἄλλους τὴν φροντίδα τοῦ μετὰ θάνατον».

* *

Τὰς ἐρωτήσεις διαδέχονται 'ς τὸ Παρίσι αἱ ἀπαντήσεις, πολλάκις ὁμως καὶ ἀνευ ἐρωτήσεων. Ὑπάρχουν φαίνεται μερικοί, οἱ ὅποιοι ἀνυπομονοῦντες, διότι δὲν τοὺς ἐρωτοῦν, σπεύδουν ν' ἀπαντήσουν μόνον.

Οὕτω διὰ τὴν μέλλουσαν τοῦ 1900 Παγκόσμιον ἐκθεσιν τῶν Παρισίων πολλοὶ ἔκαμν διαφόρους παραδόξους προτάσεις : Κάποιος (ἀστρονόμος ὡς φαίνεται) προέτεινε νὰ κατασκευάσουν πελωρίαν γήινην σφαῖραν ὑποθασταζομένην ὑπὸ τῶν Τριῶν Μοιρῶν. Ὁ ἰσπανὸς Rocillo ἐφαντάσθη νὰ ἰδρύσῃ καφωδεῖον ἐντὸς φρέατος βάθους 1000 μέτρων. Ἴσως θὰ εὕρῃ καὶ τὸ μέσον νὰ μετριάσῃ τὴν ὑπερβολικὴν ὡς ἐκ τοῦ βάθους θερμότητα. Ἄν τὸ ἐπιτύχῃ, τί κέρδη ! Ὅλοι οἱ φίλοι τῆς ζωῆς ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι μὲ τόσην δύναμιν καὶ ζέσιν προσκολλῶνται 'ς τὴν γῆν ! Ὅλοι μέσα στὴν ἀγαπημένη Γῆ, ἴσως ἐκεῖ μέσα τοὺς ξεχάσῃ ὁ Χάρος, ἐκτὸς ἐὰν καὶ αὐτὸς ἀκολουθεῖ τὴν γενικὴν ὁρμὴν καὶ παρουσιασθῇ ἐκ τῶν πρώτων μὲ τὸ τσιγαράκι τοῦ ἐκεῖ κάτω.

Οἱ κύριοι Hoffmann θέλουν νὰ κτίσουν ὁ μὲν Πύργον Βαβέλ (ἴσως θὰ ἔχῃ καὶ αὐτὸς τὸ κύριον γνώρισμα τοῦ πρώτου πύργου, θὰ μείνῃ δηλ. ἀτελείωτος) ὁ δ' ἕτερος μέγα λόφον ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ κτίσῃ ξενοδοχεῖα, λέσχας, θέατρα κτλ κτλ.

Καὶ κάποιος ἀνώνυμος (πολὺ μετριόφρων) προέτεινε νὰ ξεβιδώσουν τὸν ἤδη ὑπάρχοντα Πύργον Ἐφφρελ καὶ νὰ τὸν τοποθετήσουν μὲ τὴν κορυφὴν πρὸς τὰ κάτω.

* *

Ὅλα σχέδια καὶ ἱλπίδες. Ἴσως ὅλα τὰ κατώρθωσαν ἂν ἦσαν Ἀμερικανοί. Ὅλα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ περιμένην ἀπὸ αὐτοὺς. Ἐσχάτως Ἀμερικανὸς ἱατρός εὗρεν, ὡς διατείνεται, τρόπον διὰ νὰ ἀναστήνῃ τοὺς νεκροὺς. Ὅχι ὅλους ἐννοεῖται.

Εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ὡς γνωστόν, ἡ θανατικὴ ποινὴ ἐπὶ τῶν καταδίκων γίνεται διὰ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ. Καὶ μάλιστα οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι κατενθουσιασμένοι μὲ τὴν εὐκολίαν καὶ ταχύτητα τῆς μεθόδου τῶν. Τοὺς τοιοῦτους λοιπὸν νεκροὺς ὁ ἱατρός Gillons ἰσχυρίζεται, ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ἀναστήσῃ, διότι, λέγει, ὁ ἡλεκτρισμὸς δὲν θανατώνει ἀμέσως, ὅπως νομίζομεν. Ὁ κατάδικος, καίτοι ἀκίνητος καὶ ἀναίσθητος φαινόμενος, ὑποφέρει ἐπὶ πολλὰς ὥρας καὶ ἴσως καὶ ἡμέρας καὶ αἱ βάσανοι εἶναι τρομεραί. Ὑπάρχει λοιπὸν καιρὸς διὰ νὰ τὸν ἀναστήσουν. Μάλιστα, λέγεται, ὅτι ὁ ἱατρός ἐζήτησε πτώμα καταδίκου διὰ νὰ κάμῃ τὸ πείραμα.

Ἀπίστευτον τὸ πρᾶγμα. Καὶ ὁμως ἂν ἦτο ἀληθές ! Τί ἀπέγκντον ὀρίζοντα ἀνοίγει εἰς τὴν ἐλευθε-